

“Els voluntaris són la nostra gran força”

El director del torneig, consolidat fa anys a la Costa Brava, manté la fidelitat a la zona tot i haver rebut altres propostes

“Si un dia falla, no abaixarà el llistó; la seva presència ja no és indispensable”

Juanjo Rovira, durant un parèntesi en uns dies de molta feina a la costa Brava Foto: AGUSTÍ FONTANET / MIC.

Juanjo Rovira (Bítem-Tortosa, 4/2/1962) i Josep Colomer van aterrar a la Costa Brava el 2002 amb un torneig de futbol de base que de seguida va anar creixent fins a convertir-se en tot un referent. Tot i que sembla omnipresent aquests dies, Rovira assegura que, sense ell, tot funcionaria igual. I res seria el mateix sense la feina dels voluntaris. N'hi ha 250 i llista d'espera per entrar-hi.

En què poden créixer i millorar? Han tocat sostre? Créixer i millorar sempre es pot fer. La novetat d'aquest any és l'aplicació per a tauletes i mòbils, i a part d'això sempre es van millorant petits detalls d'organització. Són coses internes, que potser la gent no percep. Quantes persones formen part de

l'organització? Directament nostres, són més de 250 persones. A més, hi ha la gent dels ajuntaments, els xofers dels autocars i els àrbitres. N'hi ha que es dediquin tot l'any a l'esdeveniment? Sí. Hi ha un equip de quatre persones que hi dedica gairebé tot l'any, més altra gent de l'oficina que fa coses puntuals. Hem de pensar que, quan acabem aquesta edició, ja passarem informació de la propera als equips estrangers. Des de setembre fins a l'inici del torneig, hi ha quatre persones treballant a tota hora pel MIC. Entre aquestes 250 persones, hi ha molts voluntaris? Tots. És la nostra gran força. I aquí sempre ens trobem gent que vol venir i que no pot. Hi ha llista d'espera. El MIC és sobretot un negoci, o això és només un element més? El MIC és una il·lusió. Evidentment que ens permet subsistir com a empresa, però és sobretot una il·lusió. Les coses que es fan només per negoci no tenen sentit ni futur. Quin pressupost té? No m'he parat a comptar-ho, però el moviment econòmic que es genera és de més de 3,5 milions d'euros. És el moviment que el MIC representa per a les comarques gironines. Ha anat augmentat cada any, o s'ha estancat? Des de les primeres edicions, ha anat augmentat molt. Ara, està estabilitzat des de l'any passat. Han rebut gaires negatives de col·laboració, de patrocini? No. De fet, aquest any tenim nous col·laboradors i patrocinadors. Però sempre hem tingut molt clar que no volíem basar el MIC en els patrocinadors. Tots són benvinguts, i ens permeten desenvolupar moltes coses, com passa aquest any amb La Caixa i l'aplicació, que té un valor de més de 40.000 euros. Però no hem volgut sustentar mai el MIC en l'aspecte econòmic en base a aquests patrocinadors, perquè quan cauen, se't destarota tot. És el que ha passat en altres llocs. Nosaltres ni tan sols en l'època de bonança ho basàvem tot en els patrocinis, tot i que sempre ajuden i són d'agradir. Com han esquivat la crisi? Nosaltres no l'hem notat. La restricció que hi hagi pogut haver amb equips estatals s'ha compensat amb la presència de més d'estrangers. Sí que hem notat la davallada en el nombre d'acompanyants que viatjaven amb tot programat des de l'organització. Ara potser també vénen, i generen riquesa a la zona, però s'hi miren més i s'espavilen en comptes de lligar-ho directament a través nostre. En algun moment ha perillat de debò la continuïtat a les comarques gironines? No. Mai de la vida. La sintonia que hem tingut amb les institucions i amb tothom de la demarcació des que vam aterrar el 2002 ha estat perfecta. Deuen haver rebut propostes d'altres llocs? Sí, sobretot de la gent de Tarragona, de la Costa Daurada. Però ens agrada tenir memòria. Quan vam venir a Catalunya, després de l'experiència a les illes Canàries, el 2002, Girona ens va obrir les portes. Cal tenir memòria, i si hi estàs a gust com és el cas, encara més. Li han intentat comprar el torneig o fer-ne una còpia? Han intentat que repliquéssim el MIC en altres llocs, perquè ja coneixien la negativa

de moure'l de la Costa Brava. A Anglaterra, a Turquia, o ara mateix a Dubai, hi ha gent interessada que hi muntem aquest torneig. Però el MIC és el MIC. Si volen, intentarem muntar un altre torneig. El MIC és d'aquí, de les comarques gironines. Considera que són un pilar de l'ocupació hotelera a la zona aquests dies? Creiem que les comarques gironines estan fent molt bona feina per potenciar i que es conegui la zona com a destinació turística esportiva. I aquest tipus de turisme contribueix que hi hagi una gran ocupació hotelera. La gespa artificial els ha estalviat molts maldecaps? Sí. Els primers anys, amb gespa natural o fins i tot camps de sorra, hi va haver alguna vegada que vam haver de fer molts canvis. Tot això està resolt avui dia. Hi ha seus en llista d'espera? Sí. Com equips i col·laboradors, també hi ha ajuntaments que ens informen que tenen camp de gespa artificial i que els agradaria formar part del MIC. Però de moment ho tenim tot cobert, amb 19 seus i 24 camps. Què exigeixen a les seus per ser-ho? Instal·lacions dignes, camp de gespa i sobretot la il·lusió de formar part del MIC. Que se'l facin com a propi. I és el que ens estem trobant. Han retirat alguna seu? Que recordi, no hi ha hagut cap més baixa que la de Riudarenes, els primers anys, on el camp tampoc estava gaire bé. No recordo cap altre cas. Amb quins paràmetres conviden els clubs? Nosaltres intentem tenir equips representatius dels millors clubs del món. També mirem de variar una mica la llista, perquè alguns ens ho demanen. N'hi ha que hi han de ser tant sí com no, com el Barça, l'Espanyol i el Madrid, però sempre hi ha novetats. Ara tenim el Vila-real i el Màlaga, per exemple. A aquests clubs més potents, els ho paguen tot? Aquests equips, els caps de cartell, vénen amb l'estada i el viatge pagat per l'organització. Després hi ha altres equips de fora, que no són de primer nivell, que sí que paguen. I cada vegada són més. Com el Libertad del Paraguai, que rep una petita ajuda, però n'assumeix el cost. Hi influeix la marca esportiva (Nike), a l'hora de triar equips? No, no té res a veure. Sí que ens vam trobar, al principi, que havíem de fer una pedagogia important per donar-nos a conèixer. Un cop han vingut, ells mateixos volen tornar. Hi ha alguns clubs als quals no convides que cap al desembre t'avisen que no han rebut la invitació. Perdre el Brasil seria dramàtic? Aquestes grans institucions tenen molts canvis internament, i cada vegada que se'n produeixen, els has de convèncer i recordar què representa poder venir aquí. Al seu moment, pensàvem que la presència del Brasil era indispensable. Avui ens fa molta il·lusió que vingui, però si un dia fallen, n'hi haurà uns altres i no s'abaixarà el llistó. Com gestionen els arbitratges? Ho fem tot col·laborant amb la federació catalana. Aquest any, per exemple, ens adherim al seu projecte pel joc net. Hi ha una col·laboració màxima amb ells. Nosaltres paguem tots els arbitratges, i aquest any hem volgut fer un pas més. Els hem explicat què representa el MIC i els hem demanat que se'l facin seu, que no se'l prenguin com una costellada. Són gent seriosa que vénen a competir. Pocs àrbitres amb molts partits, o a l'inrevés? Calculo que són uns 200 àrbitres. En tot cas, això ho determina el comitè tècnic d'àrbitres, amb el qual tenim plena confiança. Quina cobertura mèdica tenen els jugadors? Som un torneig avalat per la federació catalana, la federació espanyola i la UEFA. Tots els jugadors que vénen amb la fitxa federativa de l'Estat tenen la mutualitat. I als de l'estranger, els cobrim les incidències al camp i els oferim la possibilitat de tenir una assegurança per les 24 hores. Hi ha ambulància en cada camp? En cada camp tenim una ambulància, un desfibril·lador, un fisioterapeuta de l'organització i tres o quatre persones més. A més, tenim cinc metges que estan repartits per les seus. Els voluntaris són la part més important del MIC? Sí, sens dubte. El més important del MIC és l'equip humà que tenim al darrere. Són 250 persones que estiren del carro, i malauradament no pot venir tothom qui vol. Nosaltres com a empresa ho hem de posar tot a punt, però qui ho acaba portant a la pràctica són ells. Entre tots intentem fer cada vegada el millor MIC de la història. Com s'aconsegueix tenir cua de persones que vénen a treballar de manera voluntària per setmana Santa? És la pregunta del milió. Sí que els donem material Nike i sobretot un bon tracte. La gent s'hi sent molt a gust i s'ho diuen entre ells. Es forma una pinya molt bonica, i cada vegada hi ha més gent que vol venir. Com distribueixen els responsables? A cada hotel n'hi ha, i cada guia controla entre dos i quatre equips, també en funció dels idiomes. En l'àmbit esportiu, tenim un responsable per a cada categoria. I en cada camp hi ha entre tres i cinc persones, sobretot aquest any amb la novetat de l'aplicació des d'on es detallaran totes les dades. Tot això, a més de la central d'informació, des d'on es recull i es gestiona tot. L'any que ve serà la quinzena edició. Serà especial? Tenim algunes coses pensades, però també caldrà passar l'edició d'aquest any. Ens agradaria que una sèrie de personalitats que han passat pel MIC ens donessin suport, com vam fer amb la desena edició, i que també ens donaria força. Després de tantes edicions, manté la mateixa il·lusió? La il·lusió és la mateixa, probablement més i tot. Ens ho prenem amb molta

força i amb les piles carregades, per intentar fer el millor MIC de la història, com sempre diem. S'hi veu per a tota la vida o ja albira algun hereu? Encara em veig amb molta força i il·lusió. És veritat que cada vegada amb més ajuda, amb més bon equip. Quan tens un bon equip, és més fàcil aconseguir fites importants. I estic molt tranquil perquè sé que si no hi fos no passaria res. Doncs no para. No paro i miro d'anar a tot arreu, però cadascú té la seva responsabilitat. I si per qualsevol cosa no hi fos, tot funcionaria igual. El meu paper ha canviat, perquè els primers anys tot estava focalitzat en Josep Colomer i en mi. Avui, si no hi hagués el director, cadascú té assumida la seva responsabilitat. Si anéssim a repassar actes dels primers anys, podríem trobar algun jugador de primer nivell que se'ls ha escapat? Segur que sí, i tant. No teníem controlat que Andreu Fontàs l'havia jugat amb el Banyoles. O Sergio Busquets, amb el Jàbac. I Sergi Roberto, amb el Reus. I a enm l'àmbit estranger, encara més. Normalment segueixes llistes d'equips importants, però hi ha jugadors que hi arriben després de passar per aquí amb conjunts més modestos. Ara es fa una cosa semblant amb el bàsquet. Com ho veu? Animar-los, donar-los tot el suport i posar-nos a la seva disposició pel que creguin. Tant de bo tinguin un gran èxit i una gran acceptació, com el MIC. No s'han plantejat expandir-se amb més esports? De moment estem bé amb el futbol, tot i que si no passa res, tindrem alguna novetat amb l'hoquei sobre patins. Francesc Gil (Noia) munta un torneig oficiós i treballa amb nosaltres. Ens estem plantejant fer un projecte, i qui sap si a Girona.

Publicat a:

Font del document:

http://www.lesportiudecatalunya.cat/nel9/article/8-esports/52-futbol-catala/733689-els-voluntaris-son-la-nostra-gran-forca.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesEsports&utm_source=rss&utm_medium=mesEsports&utm_campaign=rss